

ΕΛΛΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΟΥ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ

Όσα η αδέκαστη και απροσωπώληπτη ιστορία αψευδώς συνέζευξε, άνθρωπος μη χωριζέτω. Η οντολογικών (υπαρξιακών) διαστάσεων σύζευξη της Ελλάδος με την Μακεδονία και της Μακεδονίας με την Ελλάδα δεν αναιρείται με ψευδεπίγραφες ετικέτες νόθας ονοματοδοσίας σε κράτη που ο «επιτήδειος σωλήνας» της εθνικιστικής μεγαλοϊδεατικής αλυτρωτικής πολιτικής εγέννησε προκειμένου ως «Δούρειος Ίππος» να αλώσει προπαγανδιστικώς τα πάντων ιερώτατα της Ελληνικής Μακεδονίας.

Υπό την αείφωτη λάμψη του βασιλικού Μακεδονικού Αστέρος της Βεργίνας αντιλαλούν στο διάβα των αιώνων τα όρη και οι πεδιάδες, οι ποταμοί και οι λίμνες, τα ανάκτορα και οι τάφοι των Μακεδόνων Βασιλέων, ότι «έστι ουν Ελλάς και η Μακεδονία», όπως σε μία αράδα λέξεων διατυπώθηκε η ιστορική αυτή αλήθεια από τον Γεωγράφο Στράβωνα. Περί της αμεταθέτου και μεμαρτυμένης αυτής ιστορικής αληθείας και οι «λίθοι κεκράζονται», εάν κάποιος εντρυφήσει στα πορίσματα της ιστορίας και της Αρχαιολογίας, τα οποία είναι κόλαφος και ηχηρό ράπισμα στους σφετεριστές του παντίμου και υπαρξιακών διαστάσεων ονόματος της Μακεδονίας που δεν είναι απλώς ένα όνομα γεγραμμένο διά του μέλανος υγρού επί του χάρτου, αλλά αποτελεί την όντως περιεκτική έκφραση της αψευδούς ελληνικής ιστορίας, της ελληνικής γλώσσας και εμφιλοσόφου διανοήσεως, της εθνικής ταυτότητος και αυτοσυνειδησίας των Ελλήνων Μακεδόνων.

Το όνομα Μακεδονία είναι πολιτισμός, συνώνυμο του Οικουμενικού Ελληνισμού, ο οποίος έχει αφήσει ανεξίτηλη την σφραγίδα του μέχρι και στις εσχατιές της Άπω Ανατολής. Ναι! «έστιν ουν Ελλάς και η Μακεδονία» γιατί το όνομα Μακεδονία είναι «η ψυχή και η σύνολη ύπαρξή μας». Κανένας ακρωτηριασμός, κανένας βιασμός, καμμία παραχάραξη, καμμία πλαστογράφηση δεν είναι δυνατόν να γίνουν ανεκτά ή αποδεκτά όταν αφορούν την Μακεδονία. Όταν το έτος 1990 ο αοίδιμος Αρχαιολόγος Μανώλης Ανδρόνικος, ο οποίος ανεκάλυψε τους βασιλικούς τάφους της Βεργίνας, ερωτήθηκε από τον Δυτικομακεδόνα Ιστορικό - Λαογράφο Κωνσταντίνο Δούφλια ειδικώς περί της ελληνικότητας της Μακεδονίας, απήντησε με τον πλέον αποστομωτικό τρόπο: *«Ο Ελληνισμός δεν έχει σύνορα. Περισσότερο είναι ένα πνευματικό μέγεθος, ένα μέγεθος πολιτισμού. Από τα κέντρα αυτού του πολιτισμού είναι η Μακεδονία. Τα δικά μου τα ευρήματα, αυτά που έφερα στο φως με τους εκλεκτούς συνεργάτες μου είναι μόνο στοιχεία. Όπου και να σκάψεις σ' όλον τον ιστορικό χώρο της Μακεδονίας θα βρεις έντονη την αρχαιοελληνική αλλά και τη νεοελληνική παρουσία.»*

Όσοι καμώνονται ότι δεν ξέρουν κι όσοι άλλα λένε περί Μακεδονίας είναι πολιτική προπαγάνδα και δεν είναι ιστορική μαρτυρία. Η αρχαιολογική έρευνα έχει

δώσει ως τώρα άφθονο υλικό τόσο για τη γνώση του πολιτισμού των Μακεδόνων, όσο και για την κατανόηση της ιστορικής τους φυσιογνωμίας.

Η Μακεδονία πρωταγωνίστρια από τον 4ο π.Χ. αι. του ελληνισμού, παίρνοντας τις τύχες του στα χέρια της κατόρθωσε να απλώσει την ελληνική παιδεία και την ελληνική γλώσσα σ' όλον τον τότε γνωστό κόσμο.

Ο Βούδας είναι ανάπλαση του δικού μας Απόλλωνα, ανάπλαση που την έκαναν οι Έλληνες της Ινδίας και που έφτασε ως τις εσχατιές της Άπω ανατολής. Θα ήταν ένα από τα πολύ παράξενα τούτου του κόσμου ένας «βάρβαρος» μη ελληνικός λαός, όπως θέλουν να παρουσιάσουν τους Μακεδόνες μερικοί ανιστόρητοι ή πλαστογράφοι, να απλώσει τον ελληνικό πολιτισμό στην Οικουμένη και να δώσει άλλη προοπτική στην ανθρωπότητα...

Θα πω πως οι διαβολές και οι συκοφαντίες, οι παραχαράξεις, οι πλαστογραφίες, και το ιστορικό ψέμα αντιμετωπίζονται μόνο με τον πολιτισμό. Αυτή θα πρέπει να είναι η θέση των Ελλήνων ερευνητών και διανοουμένων. Ο πολιτισμός είναι το ισχυρότερο όπλο στα χέρια ενός λαού, ενός έθνους».

Πώς δύνανται άραγε οι Νεοέλληνες να απαρνηθούν το «ιστορικό DNA» τους και παραχωρούντες το όνομα της Μακεδονίας, ν' αποδεχτούν ως μοιραίοι και μοιρολάτρες τον ακρωτηριασμό και τον βιασμό της ψυχής και της υπάρξεώς τους; Στην περίφραση: «Ελλάς Μακεδονία μου - Μακεδονία Ελλάδα μου» εμπρικλείεται η οντολογία της αυτοσυνειδησίας και ιδιοπροσωπίας τους αλλά και η ευθυνοφόρος αποστολή τους τόσο έναντι των από αιώνων προπατόρων τους υπερασπιστών των αδιαπραγμάτευτων δικαίων της Μακεδονίας όσο και έναντι των επιγενομένων.

Περί του ονόματος της Μακεδονίας η αδέκαστη κρίση της ιστορίας θα είναι πέλεκυς και η «κρίση δικαία εστί». Οι πάντες κρίνονται ενώπιον ζώντων τε και τεθνεώτων όταν το διακύβευμα αφορά τα ζώπυρα, τα πρωτοτόκια του Γένους. Ο Ίων Δραγούμης, ο μέγας αυτός Έλληνας πατριώτης και πρωτοκορυφαίος πρωτεργάτης του Μακεδονικού Αγώνος θέτει τους πάντες προ των μεγίστων ιστορικών ευθυνών τους γράφων: «Γιατί ιστορία είναι να νοιώθεις την καταγωγή σου, τη συνέχεια του εθνικού εγώ σου, την ιστορία που σου κάνει συνειδητό το πέρασμα του έθνους σου μέσα στους αιώνες». Είναι λοιπόν καιρός να σώσουμε την ιδιοπροσωπία μας και αρνούμενοι τον ιστορικό και πολιτισμικό ακρωτηριασμό και βιασμό μας, να σώσουμε εν τέλει την ψυχή, την σύνολη ύπαρξή μας.

Όταν ματώνουμε και αγωνιούμε για το όνομα της Μακεδονίας δεν σκιαμαχούμε ούτε αποτελούμε μία ιδιότυπη και ιδιαζόντως ιδιόμορφη και ιδιότροπη περίπτωση αφελών ρομαντικών και εθνικιστών αλλά αστασίαστα συγκροτημένους, με αξιοπρέπεια και σοβαρότητα, εθνική αυτοσυνειδησία και κραταιό πραγματισμό, πολίτες, οι οποίοι αρνούνται να αποδεχθούν τα «άνωθεν κελεύσματα» του κοσμοκράτορος σε μία παγκοσμιοποιημένη υφήλιο όπου κυριαρχεί η μαζοποίηση και η μετατροπή του ανθρωπίνου προσώπου σε άτομο ή αριθμό χωρίς ψυχή και συνείδηση της εθνικής ταυτότητας και ιδιοπροσωπίας του.

Ο βιασμός της ιστορικής συνειδήσεως και ο ακρωτηριασμός της εθνικής ταυτότητος ενός λαού είναι οι χειρίστες μορφές της υπαρξιακής αναιρέσεως και ακυρώσεώς του. Επειδή δε κατά τους εσχάτους καιρούς και χρόνους η ιστορική απάτη και τα ασύστολα ψεύδη επευλογούνται από την ανίερη επεκτατική, εθνικιστική και μεγαλοϊδεατική αλυτρωτική πολιτική, έρχεται στο προσκήνιο η δρώσα συλλογική εθνική συνείδηση των Πανελλήνων να διατυπώσουν άνευ ψευδοδιπλωματικών ευφυολογημάτων ένα ακόμη «ΟΧΙ» έναντι παντός επιβουλέως, ο οποίος ορεγόμενος υποφθαλμιά την ιστορία, τον πολιτισμό και εν τέλει την εδαφική ακεραιότητα της Ελληνικής Μακεδονίας.

Οι λίαν προκλητικές και ανιστόρητες διεκδικήσεις των Σκοπιανών επί του παντίμου εδαφικού σώματος και πολυτίμου πολιτισμικού ιστορικού ονόματος της Ελληνικής Μακεδονίας αποτελούν ιστορικά και διαχρονικώς την πλέον «παράδοξη» και εν ταυτώ επικίνδυνη μορφή επεκτατικής αλυτρωτικής πολιτικής σε βάρος της Ελληνικής Μακεδονίας. Εάν μάλιστα αναλογισθεί κάποιος ότι στο διάβα των αιώνων και κυρίως κατά την βυζαντινή περίοδο, όπως γράφει ο Παύλος Λ. Τσάμης, «η Μακεδονία ως βορειότερη περιοχή, δέχθηκε επανειλημμένες εισβολές βαρβάρων λαών, όπως των Γότθων, Ούννων, Γετών, Αβάρων, Βουλγάρων, Νορμανδών, Σέρβων, Φράγκων, Πετσενέγων και άλλων και υπέστη ποικίλες λεηλασίες και καταστροφές», αλλά ουδείς εκ των προειρημένων εισβολέων διεκδίκησε ούτε το ιστορικό όνομα αυτής ούτε κατεσκεύασε τις ιστορικά και εν γένει επιστημονικά μετέωρες θεωρίες περί της υπάρξεως δήθεν μη ελληνικού «Μακεδονικού Έθνους» και περί «Μακεδονικής γλώσσας», αποδεικνύει περιτράνως το εύρος και το βάθος της άνευ υπερβολής επικινδύνου επεκτατικής αλυτρωτικής πολιτικής των Σκοπιανών, οι οποίοι ιδιοποιούνται τα πάντα προκειμένου να εγείρουν ζητήματα και εδαφικές διεκδικήσεις «εν ευθέτω καιρώ» σε βάρος της Ελληνικής Μακεδονίας.

Η αδέκαστη ιστορία επιβεβαιοί αψεύδως ότι το κατά την περίοδο της Οθωμανοκρατίας λεγόμενο «Μακεδονικό» ζήτημα ελύθη εφάπαξ, οριστικώς και τελεσιδικώς, μετά το πέρας των Βαλκανικών Πολέμων (1912-1913) και του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918), όταν διεμορφώθησαν τα γεωγραφικά σύνορα των ομόρων προς την Ελλάδα κρατών της Βουλγαρίας και της Σερβίας. Η Γιουγκοσλαβία (ή Νοτιοσλαβία) ουσιαστικώς δημιουργήθηκε την 1η Δεκεμβρίου 1918, όταν ενώθηκαν τα βασίλεια της Σερβίας και του Μαυροβουνίου με τις πρώην επαρχίες της Αυστροουγγαρίας, οι οποίες είχαν σλαβικό πληθυσμό. Έτσι το νεοσυσταθέν κράτος αρχικώς ονομάστηκε «Βασίλειον των Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων» και κατά τον Νοέμβριο του 1929 μετονομάσθηκε σε Γιουγκοσλαβία.

Το πάλαι ποτέ λεγόμενο «Μακεδονικό» δεν υφίσταται και προς τούτο για τον ορθό χαρακτηρισμό του ανακύψαντος ζητήματος επιβάλλεται η χρήση του όρου «Σκοπιανό ζήτημα» και όχι ο όρος «Μακεδονικό». Η δόλια και σκόπιμη πρωτοβουλία του δικτάτορος της Γιουγκοσλαβίας Τίτου να δημιουργήσει εν έτει 1944 το ομόσπονδο κρατίδιο με το πασιφανώς ψευδεπίγραφο όνομα «Δημοκρατία

της Μακεδονίας», που μέχρι τότε ονομάζετο «Vardarska Banovina», απέβλεπε στην θεμελίωση των αλυτρωτικών επεκτατικών εδαφικών διεκδικήσεων του εφ' όλης της γεωγραφικής εκτάσεως της Μακεδονίας με αντικειμενικό σκοπό να ανεύρει διέξοδο στο Αιγαίο. Προς τούτο ήταν αναγκαίο να διαμορφώσει τις προϋποθέσεις» για την διεκδίκηση της «Αιγιακής Μακεδονίας» κατασκευάζοντας την ιστορική και επιστημονικώς αβάσιμη, μετέωρη και παντελώς ψευδή και κάλπικη θεωρία περί υπάρξεως «Μακεδονικού έθνους».

Έναντι όλης αυτής της δόλιας πλεκτάνης και ιστορικής απάτης υψώνεται από τα βάθη της ιστορίας η φωνή του μεγάλου υπερμάχου των δικαίων της Ελληνικής Μακεδονίας Ίωνος Δραγούμη, ο οποίος, όπως κατά τις παραμονές της ενόπλου φάσεως (1904-1908) του Μακεδονικού Αγώνος, τοιουτοτρόπως και επί των εσχάτων ετών και ημερών καλεί τους Πανέλληνες όπου γης με το εθνεγερτήριο αφυπνιστικό κάλεσμά του, λέγων: *«Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, η Μακεδονία θα μας σώσει. Θα μας σώσει από τη βρώμα όπου κυλιόμαστε, θα μας σώσει από τη μετριότητα και από την ψοφιοσύνη, θα μας λυτρώσει από τον αισχρό τον ύπνο, θα μας ελευθερώσει. Αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, εμείς θα σωθούμε».*

Ο παραπάνω λόγος του Ίωνος Δραγούμη ήταν το ηχηρό ράπισμα και ο ανδροπρεπής κόλαφος προς το αθηνοκεντρικό και αδιάφορο τότε και τώρα ελληνικό κράτος, το οποίο με τους ηττοπαθείς και ελιτίστικης άφρονος νοοτροπίας ηγήτορες του θεωρούσε ότι η Μακεδονία «έκειτο μακράν», όπως αργότερα ειπώθηκε και για την μαρτυρική μεγαλόνησο Κύπρο. Η τραγική επικρατούσα νοοτροπία του μικροελλαδισμού και απολυτοποιημένου επαρχιωτικού ελλαδισμού, που καταπνίγουν μέχρι και τώρα την οικουμενική πολιτισμική διάσταση του Ελληνισμού, τον οποίο μετατρέπουν δυστυχώς σε εσωστρεφή ελλαδισμό, ανετράπησαν, όταν ο Παύλος Μελάς, αυτός ο εθελόθυτος αμνός, το εθελόθυτο θύμα της Ιεράς Μακεδονικής Γης, έθραυσε τα δεσμά της ηττοπάθειας, της εθελοδοουλείας, της ασυμβίβαστης οντολογικώς προς το αδούλωτο ελληνικό πνεύμα και φρόνημα μοιρολατρείας επαληθεύοντας με το πάντιμο αίμα του ότι «έστιν ουν Ελλάς και η Μακεδονία».

Όταν ο Ίων Δραγούμης χαρακτηρίζει τους ηττοπαθείς, μοιραίους, αυτοκαταργημένους και παραιτημένους στην «ειμαρμένη» τότε ηγήτορες του λεγομένου «εθνικού κέντρου» ως «Βραχμάνες του Γένους», επιχειρεί να προκαλέσει σεισμό για την αφύπνιση και ανάσταση των Πανελλήνων υπέρ της σωτηρίας της Ελληνικής Μακεδονίας προβάλλοντας ως ύψιστο παράδειγμα εθελοθύτου αυτοθυσίας τον ηρωικό θάνατο του Πρωτομακεδονομάχου «υιού της Μακεδονίας», Παύλου Μελά, γράφων: *«με το θάνατό του νίκησε τη μετριότητα. Ο θάνατός του είναι ζωή στους κουρασμένους από τη μετριότητα του κόσμου. Ο θάνατος ανασταίνει τους κοιμισμένους, τους μαργωμένους, δυναμώνει τους αδυνάτους, δροσίζει τους διψασμένους, ο θάνατος του νέου, ο θάνατος του ωραίου, ο θάνατος του αντρείου».*

Κατά τους εσχάτους αυτούς αποκαλυπτικούς καιρούς και χρόνους με την λαίλαπα της παγκοσμιοποίησης, η οποία μαζοποιεί τους ανθρώπους προκειμένου να τους ναρκώσει ή μάλλον να τους νεκρώσει για να είναι πειθήνια και άβουλα όντα, τα οποία δεν γνωρίζουν πατρίδα, ούτε αποδέχονται τον Θεό στη ζωή τους, χωρίς αξίες και ιδανικά, υγιή πρότυπα και αληθινά οράματα και οραματισμούς, ο αγώνας για το όνομα της Μακεδονίας είναι ιερός και δίκαιος για τους Πανέλληνες επειδή ακόμη και τώρα στο άκουσμα του ονόματος της Μακεδονίας μάτια δακρύζουν, αφυπνίζονται συνειδήσεις, κραταιούται το εθνικό και γνήσια πατριωτικό φρόνημα των Νεοελλήνων.

Φαίνεται ότι η εμπαθής απόπειρα των πολυπρόσωπων ύπουλων επιβουλέων για την πλήρη εθνική και ιστορική μας αποδόμηση δεν επετεύχθη ή τουλάχιστον δεν συνετελέσθη σε απόλυτο βαθμό. Ο δίκαιος αγώνας υπέρ της Μακεδονίας εν τέλει συνεγείρει τους πάντες.

Από την δεκαετία των μεγάλων ιστορικών επιτευγμάτων του Γένους, ήτοι από τους Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913) με τους οποίους υπερδιπλασιάστηκε η εθνική επικράτεια της Ελλάδος μέχρι την Διεθνή Συνθήκη των Σεβρών (1920) οπότε έλαβε σάρκα και οστά η πολυπόθητη και περιπόθητη Μεγάλη Ιδέα για την δημιουργία της Μεγάλης Ελλάδος των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, περάσαμε δυστυχώς στην απώλεια της Ελληνικής Βορείου Ηπείρου (ουχί της Νοτίου Αλβανίας), της Μικράς Ασίας, του μαρτυρικού Ελληνικού Πόντου, της Ανατολικής Θράκης αφού είχε προηγηθεί η απώλεια της Βορείου Θράκης (Ανατολικής Ρωμυλίας), του Ελληνισμού της Κωνσταντινουπόλεως, της Ίμβρου και της Τενέδου και της μαρτυρικής κατά μέγα εδαφικό ποσοστό μεγαλονήσου Κύπρου.

Στον γεγραμμένο αίματι Ελλήνων παραπάνω κατάλογο της απωλείας οι επιβουλείς επιβάλλουν άνωθεν την απαίτηση της παραδόσεως και του ονόματος της Μακεδονίας και μαζί με το όνομα, της ιστορίας, του πολιτισμού, της ίδιας της ψυχής μας, αφού το όνομα της Μακεδονίας είναι η ψυχή και η σύνοψη ύπαρξής μας.

Ενώπιον όλων των αφανών σχεδιασμών για το όνομα της Μακεδονίας προβάλλει ως φως αντιστάσεως εν μέσω σκότους η αγιοπατερική μορφή του Επισκόπου Εφέσου Αγίου Μάρκου του Ευγενικού, ο οποίος πιεζόμενος πανταχόθεν και ποικιλοτρόπως να υπογράψει την κακόδοξη ένωση της Ορθοδόξου Εκκλησίας μετά της Ρωμαιοκαθολικής κατά την ψευδοσύνοδο της Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439) ηρνήθη μέχρι τέλους να ξεπουλήσει «αντί πινακίου φακής» τα ιερά και όσια, την αλήθεια και την πίστη, εξαναγκάζοντας τον Πάπα Ευγένιο Δ' (1431-1447) να ομολογήσει ταπεινωμένος: «Μάρκος ουχ υπέγραψε, λοιπόν εποιήσαμεν ουδέν».

Πάλιν και πολλάκις λέγομε και ερούμεν ότι ο αγώνας για το όνομα της Μακεδονίας είναι ιερός και δίκαιος, γνήσια πατριωτικός και όχι εθνικιστικός, όπως ιερός και δίκαιος ήταν ο Μακεδονικός Αγώνας και η εθελόθυτη αυτοθυσία του Πρωτομακεδονομάχου Παύλου Μελά για τον οποίο ο Ίων Δραγούμης απευθυνόμενος στους νέους της Ελλάδος έγραφε την λίαν επίκαιρη μέχρι και

σήμερα γραφή: «...Ακούσετε Ελληνόπουλα! Τις αμαρτίες των γερόντων μας και τις δικές μας αμαρτίες, τις φορτώθηκε ο Παύλος Μελάς και παθαίνονταν και υπόφερεν γι' αυτές, ενώ δεν ήταν άξιος για τέτοια τιμωρία. Οι λίγοι και οι μετρημένοι παθαίνονται για τις αμαρτίες των πολλών, παλιές και νέες. Και τις φορτώνονται όλες γιατί δε φοβούνται ξένα βάρη, δεν φοβούνται καμιάν ευθύνη, και αντί να κοιμούνται, κουνιούνται και τολμούν. Άμα νιώσουν, πεισθούν και πιστέψουν πως πρέπει να γίνει κάτι, το αναλαμβάνουν οι ίδιοι, γιατί θεωρούν τον εαυτό τους υποχρεωμένο να το κάμουν και ποτέ δεν περιμένουν πρωτοβουλία από τους άλλους.

Κι αφού αποφασίσουν και το αναλάβουν, δε θα σταματήσουν πια ως το θάνατο. Στιγμές ολιγοψυχίας θα νιώσουν ίσως και κούραση και λύπη και αηδία, αλλά επειδή προβλέπουν πως το έργο τους μπορεί και τη ζωή τους να πάρει, δυσκολίες δε βλέπουν, εμπόδια δε γνωρίζουν και τίποτα δε θα τους σταματήσει. Κι αν στο δρόμο τους τύχουν εμπόδια τέτοια που ζητούν τη ζωή ενός ανθρώπου, θα δώσουν τη ζωή τους.

Σε σας στρέφομαι, παιδιά του Ελληνισμού, αγαπημένα μου Ελληνόπουλα, και σας εξορκίζω - αν έχετε να ξοδέψετε ενέργεια ας είναι και μέτρια, αν έχετε να κάψετε τίποτα περισσότερο από σπίθες απλές ενθουσιασμού - μη λησμονείτε τη ζωή του, τον ενθουσιασμό του δηλαδή και τη δύναμη και την τόλμη, μη λησμονείτε και την ιδέα που για κείνη δούλεψε και υπόφερε, ούτε την πανώρια χώρα όπου σκοτώθηκε, γιατί και η ιδέα εκείνη και η χώρα θέλουν πολλούς ακόμη ήρωες.

Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, η Μακεδονία θα μας σώσει. Θα μας σώσει από τη βρώμα όπου κυλιόμαστε, θα μας σώσει από την μετριότητα κι από την ψοφιοσύνη, θα μας λυτρώσει από τον αισχρό τον ύπνο, θα μας λευτερώσει. Αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, εμείς θα σωθούμε...».